

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614497968/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

tid har været.« »Rigtig, og det vil jeg blive til min Dødsdag, Broder.«

Nu tog Samtalen en anden Retning, og Brødrene begyndte at omtale flere Familieanliggender, der, forsaavidt de kunne interessere os, med Tiden skulle vorde fortalte. Blandt Andet erfarede Adalbert, at den unge Mand, han mødte ved Indgangen til Byen, var Casimirs Svoger, Bonaventura Zaleski, der nylig havde aflagt et Besøg hos sin Søster. For Resten fandt Casimir ligesaa lidet Behag i denne Svoger, som i nogen Anden af sin Kones Familie, især yttrede han sin Uvillie mod Frøken Leontine Zaleski, en Søster af hans Kone, der bestandig opholdt sig hos denne, og som han erklærede for en af de egen-sindigste og koldeste Skabninger, han nogensinde havde seet. Endelig kaldte Casimir paa sin Vert, og kastede et Guldstykke til ham. »Det er for Fortæringen,« sagde han. »Det Guldstykke er ti Gange saameget værdt, som vor hele Fortæring,« indvendte Adalbert. — »Det bryder jeg mig kun li det om,« svarede Casimir, hvorpaa begge Brødrene igien stegte til Hest og rede bort.

Kort efter at de to Fremmede vare bortredne, hørtes en sagte Banken paa Salomons Rude. — »Hvem er der?« spurgte Salomon. — »Det er mig,« svarede en Mand udenfor, medens Toldbetientens Ansigt blev synligt nær ved Vinduet. — »Hvad vil du, Iwan?« spurgte Salomon. — »Hvem var den fremmede Herre, der nylig red igiennem Byen?« spurgte Iwan. — »Ei, det var den yngste af Starostens Sønner, der nu er kommen hjem fra sin udenlandske Reise.« — »Det er en anden Sag,« svarede Iwan, »han er skudfri.« — »Har du havt ham mistænkt, Iwan?« — »Nu, derom ville vi ikke tale, jeg mistænker alle Mennesker, naar jeg ikke kiender dem, men Starosten er en brav Mand.« — »Ja, han er en mægtig Mand, de

sige, at han gaaer ind og ud hos Storfyrsten, naar han har Lyst dertil; men hvorfor mistænkte du ellers den unge Herre?» — »Fordi han ikke vilde svare mig, da jeg spurgte ham, om han var en tro og underdanig Undersaat af Keiseren,« sagde Iwan, og vendte sig om og gik.

Men før han endnu havde naaet sit Hjem, blev han pludselig standset af et Pår Ryttere, der i Starostens Navn befalede ham at følge dem. Iwan blev da rolig staaende, og lod, uden Modstand, ja uden at mæle et eneste Ord, sine Hænder binde fast til Halen af den ene Hest. Derpaa galopperede Rytterne bort, og Iwan maatte anspænde alle sine Kræfter, for til Føds at følge dem.

ANDET CAPITEL.

Hjemkomsten.

Den gamle Litowski var opkaldt efter den sidste polske Konge, Stanislaus, ved hvis Hof han var opdragen. Den polske Adel syntes i hiin Tid temmelig fordærvet, thi de ældre, strengere Sæder vare fortrængte af Overdaad og Pragt, og den høie Fædreslandskærlighed, der siden adlede Polen midt i Ulykken, havde den Gang endnu ikke viist sig. Da Litowski snarere hørte til de beregnende, end til de begeistrede Aander, saa havde han sat sig i Hovedet, at Polen, under ingen Omstændigheder, kunde modstaae Ruslands Overvægt, thi at det større Land maatte faae Overvægt over det mindre, beregnede han ligefrem efter Massernes Love; den moralske Kraft derimod bragte han aldeles ikke med ind i Beregningen, og tænkte enten ikke derpaa, eller an-